

[Undervisningsministeren.]

ændret, herunder blev bl. a. direktoratet for de videregående uddannelser oprettet som led i en ændret vurdering af ministeriets opgaver og arbejdsgange. Dette medfører, at det er meget vanskeligt at sammenligne tallene for de enkelte år. Hertil kommer, at en række arbejdsområder (byggeadministrationen for de højere læreanstalter, rektor-kollegiets sekretariat, sekretariatet for de sociale højskoler og journalisthøjskolen) i perioden 1973-75 er blevet lagt ind under ministeriets centrale styrelse. De nedenfor givne oplysninger er korrigeret for disse ændringer, men ikke for andre udvidelser af arbejdsopgaverne.

For at give et billede af udviklingen har jeg anset det for rigtigst at sætte den ressourcemæssige indsats til den centrale administration af de højere uddannelser i relation til de samlede udgifter til den centrale administration af uddannelsesvæsenet:

	1973/74		1974/75		1975/76	
	Personale	Mill. kr.	Personale	Mill. kr.	Personale	Mill. kr.
Samlet central styring	506	57,7	501	66,7	546	82,6
Højere uddannelser	76	8,6	76	10,1	84	12,7

Det fremgår af tallene, at ministeriets relative ressourceforbrug til højere uddannelser har været stort set uændret (ca. 15 pct.) i de 3 år. I forbindelse med nyordningen af ministeriet i 1974 skete der imidlertid en omprioritering af ministeriets indsats. Før 1. oktober 1974 blev ca. 50 pct. af ressourcerne anvendt til egentlig administration og planlægning m. v. af de højere uddannelser, medens resten blev anvendt til administration af byggeopgaver ved de højere uddannelsesinstitutioner. Efter den 1. oktober 1974 har man i højere grad lagt vægt på planlægning, styring og anden administration af de højere uddannelser, hvortil der nu medgår ca. 65 pct. af ressourcerne, medens resten anvendes til byggeadministration.

Til sammenligning kan måske tjene, at udgifterne til den centrale administration af de højere uddannelser i hvert af de tre år har udgjort ca. 0,4 pct. af de samlede drifts-

og anlægsudgifter til de højere uddannelser. Endvidere kan jeg oplyse, at der i de nævnte år konstant har været beskæftiget 8 personer i den centrale styrelse af de højere uddannelser for hver 10.000 studerende.

Som det fremgår, har udgifter og personale til den centrale administration af de højere uddannelser stået i rimeligt forhold til udviklingen inden for uddannelserne, men vægten af ministeriets indsats er blevet noget ændret gennem perioden.

Af *Erlendsson* (FP) til socialministeren (12/1 76):

„Er ministeren vidende om, at patienterne i de tyndt befolkede egne af landet under konflikten mellem sygesikringen og de praktiserende læger er økonomisk dårligere stillet end landets øvrige befolkning, og i bekræftende fald: billiger ministeren denne skævhed?“

(Spm. nr. 229).

Begrundelse.

Sygesikringen refunderer ikke lægebesøgendes kørselsudgifter, som derfor må afholdes af de syge.

Socialminister *Eva Gredals* svar (19/1 76):

I spørgsmålets begrundelse er det anført, at sygesikringen ikke refunderer lægebesøgendes kørselsudgifter, som derfor må afholdes af de syge.

Indledningsvis bemærkes, at lægebesøgendes kørselsudgifter ikke er et forhold, der reguleres ved overenskomst mellem Praktiserende Lægers Organisation og Sygesikringens Forhandlingsudvalg. Disse kørselsudgifter er omfattet af sygesikringslovens § 17 og de i henhold hertil fastsatte regler, senest socialministeriets bekendtgørelse nr. 354 af 1. juli 1974 om befordringsgodtgørelse i henhold til lov om offentlig sygesikring. Konflikten mellem sygesikringen og de alment praktiserende læger uden for Københavns-området indebærer derfor for så vidt ingen ændring i de gruppe 1-sikredes adgang til befordringsgodtgørelse, hvis de pågældende anvender deres sædvanlige læge. De pågældende vil, hvis de søger anden læge, kun få refunderet et beløb, der svarer til, hvad de kunne få til befordring til egen læge.